

SLAVOJ VLČEK ROZPRÁVKY NA KAŽDÝ DEŇ

VYDALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené.

ISBN 978-80-560-0181-3

SLAVOJ VLČEK

ROZPRÁVKY NA KAŽDÝ DEŇ

Grafická a technická spolupráca: Labai Emil, Szekeres František,
Ličko Michal

Edícia: Mladá Éra Autorov nového tisícročia - / MEA 2000 o. z. /

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0181-3

OBSAH

OBSAH	2
PROLÓG	4
TAJNÁ ZBRAŇ	12
LUKOSTRELEC	14
HLAVA.....	23
VODNÝ DUCH	31
PES.....	34
ODPLATA	37
SKRINKA.....	48
PALÁC	80
SOBÁŠ.....	84
ZALÚBENÁ ČARODEJNICA.....	86
VTÁČIE PIERKO	91
PRINC.....	93
HLAVY	95
NEZNIČITEĽNÍ.....	101
KRIŠTÁĽOVÁ GUĽA.....	103
KRÁĽ SLNEČNÍC	105
PEKLO ZA TO ZAPLATÍ.....	107
STÍP	113

PRINCEZNÁ RYŠAVÍNA	117
TRPASLÍK.....	121
KRÁĽ	124
JEHO ARMÁDA.....	127
DVADSAŤ PORTRÉTOV.....	135
DIEŤA	138
SPIACI KRÁĽ	140
NOVINÁR	146
RUŽOVÝ TRPASLÍK	150
KAMENNÝ PRINC	152
IZBA	155
TRÓN	158
PRIŠLI	162
A BUDETE OCHRAŇOVAŤ JEDEN DRUHÉHO.....	171
DVAJA KRÁLI	174
OBRANA.....	177
TÁ PRAVÁ.....	184
DARCA	191
JEDNOROŽEC	197
DRAK.....	203
EPILÓG	209

PROLÓG

Každý národ má svoje rozprávky, ale nie všetky dokážu pohľadiť dušu. Už starý Ezop písal bájkky a novodobo ho nasledoval napr. La Fontaine. Rusi majú svoje bohatierske byliny napr. o Il'jovi Muromcovi, v Čechách a na Slovensku zbierali rozprávky, ktoré si rozprával ľud, Božena Němcová a Pavol Dobšinský. Hoci trocha ponuré, predsa len azda najznámejšie sú rozprávky bratov Grimmovcov. Celkom opačné rozprávky písal Hans Christian Andersen.

Rozprávky majú však naozaj pohľadiť dušu, každého rozptýliť, pobaviť a dať mu novú nádej a chuť do života, a tak dúfam, že aj mojich pár rozprávok sa Vám bude páčiť.

(autor)

DLAŇ

Kráľ Olivín mal zvláštneho šaša. Mali spoločné tajomstvo, o ktorom vedeli len oni dvaja. Boli oddanými priateľmi a kráľov šašo si mohol dovoliť snáď všetko na svete. Kráľ dal na jeho rady a vedel, že sa vždy vo všetkom naňho môže spoľahnúť. To o nich vedel každý. A každý bral Laurína len ako kráľovho šaša, ktorý dôvtipne radí kráľovi Olivínovi, hoci niekedy sa kráľ Olivín tváril, že šašovu radu berie len ako žart. Prečo to robil, vedeli veľmi dobre obaja. Niekedy boli totiž šašove rady veľmi trúfalé, trefné a nebezpečné. Nik sa však naňho neodvážil, lebo šašo bol kráľov obľúbenec. A zároveň tak aj najlepšie ukryli svoje tajomstvo, o ktorom vedeli len oni dvaja. Teraz sedeli vedľa seba a tvárili sa veľmi vážne.

Mali pred seba vystreté ruky, dľaňami obrátené k sebe. Usilovne pozerali do týchto dlaní. Vedeli, že ich tu nik nemôže vyrušiť. Vedeli, že sem sa nik neodvážia. Vymenili si rýchly pohľad.

"Kto myslíš, že za tým stojí, Laurín?" - spýtal sa kráľ.

"Myslíš si to isté, čo ja?"

"Ak myslíš na kráľovnú Agátu a vášho syna Kryšpína, potom si myslím to isté."

Kráľ vážne prikývol. Ľavou dľaňou si teraz chytil bradu, ale do pravej neprestal pozerat'.

"Čo proti tomu podnikneme?"

"Nuž, najlepšie asi bude, ak im nastražíme pascu do ktorej sa sami chytia."

"Akú?"

"Obidvaja bažia po moci a chcú sa ťa zbaviť, aby sa potom mohli ujať vlády sami. Musíme princovi Kryšpínovi podstrčiť nejakú princeznú, ktorá si ho obmotá okolo prsta a princ Kryšpín zabudne na svoju matku."

Kráľ naňho pozrel ešte vážnejšie.

"Ako to však chceš urobiť Laurín?"

"Nuž Olivín, nič jednoduchšie. Nezabúdaj, že som aj mág."

Laurín zovrel tak pevne ruky akoby sa modlil, až mu zapraskali kosti. Bolo vidno, že na niečo usilovne myslí. V tom okamihu sa zjavila priesvitná krásavica. Bola oslnivo oblečená a bolo zrejmé, že je to akási princezná. Stále viac sa zhmotňovala. Napokon urobila dva kroky smerom k Olivínovi a Laurínovi.

"Čo odo mňa žiadate?"

Laurín jej rýchlo vysvetlil, o čo ide. Končil slovami: "Musíš opantať princa Kryšpína natoľko, aby nevedel čo robí, ak nebudeš s ním. A potom jednoducho zmizneš." Krásavica prikývla.

"To nebude žiaden problém. Poznám všetky jeho slabé stránky a viem ako naňho. A preto, že som len prelud, ale o tom viete len vy dvaja, myslím, že nehrozí, aby som mu dala aj svoje srdce. Nie, nezaľúbim sa doňho.

Ale privediem ho k rozumu."

Kráľ usporiadal bál. Ten večer tancoval princ Kryšpín len s neznámou krásavicou. Podliehal jej čím ďalej tým viac. Vedel, že už bez nej nedokáže byť, keď sa noc prelievala do rána a zábava sa končila. Až vtedy si uvedomil, že vlastne vôbec nevie s kým prehýril celú noc.

"A kto vlastne si, krásna neznáma?"

"Som tvoj osud, som tá, ktorú si hľadal celý život, ale nikdy si ju nenašiel."

"A kde ťa znovu nájdem?"

"Hľadaj. Kto hľadá, nájde."

Princezná sa rozplynula.

Princ sa rozhladol, ale nikde ju nevidel. Utekal k východu, ale ani tam ju nenašiel. Utekal ku svojej matke.

"Kto bola tá žena, s ktorou si sa zabával celú noc?" -spýtala sa ho.

Princ Kryšpín sa zahanbene priznal, že to nevie. Jeho matka nad tým zakrútila hlavou a zamyslene vyhlásila: "Zajtra usporiadame ďalší bál. Myslím si, že ju prilákame aj zajtra."

Aj celú druhú noc spolu pretancovali. Keď sa chýlilo k ránu, spýtal sa jej:

"Naozaj mi nemôžeš povedať, kde ťa nájdem?"

Princezná však opäť iba zakrútila hlavou a rozplynula sa.

Aj tentoraz princ Kryšpín utekal ku svojej matke a zveroval sa jej:

"Aj dnes mi unikla a nič som sa nedozvedel."

Kráľovná pokývala vážne hlavou.

"Dám ti ešte jednu šancu. Ešte jeden bál. Zajtra. Beda ti však, ak ju nepresvedčíš, aby zostala. Zle sa bude vodiť tebe aj mne."

Princ Kryšpín ju však nepočúval a odchádzal zamyslene a roztrpčene do svojich izieb.

Aj tretiu noc spolu pretancovali. Princ Kryšpín nebol tentoraz priveľmi zhovorčivý. Bol roztržitý a na jej otázky odpovedal len na pol úst. Princezná sa spokojne usmievala.

Keď hradné hodiny odbili poľnoc, princezná sa mu vymanila z náručia ponáhľala smerom na vrch schodov.

Nestratila sa. Keď tam dospela, vystrela pred seba ruky.

Dlane obrátila smerom k ľuďom v sále.

Hudba prestala hrať. Jej dlane sa zliali do jedného veľkého obrazu. Obraz sa chvel vo vzduchu, ale videli ho všetci.

Odniekiaľ sa ozvali zvuky, sprevádzajúce obraz.

Boli to zábery zradcovských jednaní kráľovnej a princa Kryšpína s cudzím kráľom. Bolo z nich zrejmé, že snujú pikly proti kráľovi, chcú sa sami zmocniť vlády a potom kráľovstvo darovať tomu neznámemu kráľovi.

Princezná sklopila dlane. Obraz aj zvuk sa stratili.

Sálou zaznel jej mohutný hlas:

"Takáto zradcovská činnosť zaslúži potrestanie. Tým najmenším zlom by bolo vyhnať obidvoch z kráľovstva. Ale to by bol priveľmi mierny trest pre tak zradné duše. Princ teraz dostane tak panovačnú princeznú, ktorá bude rozkazovať aj jeho matke, že sa obidvaja už nikdy neopovážia na nič podobné ani len pomyslieť. Táto princezná však bude verná, oddaná kráľovi Olivínovi a jeho šašovi Laurínovi. Tým nikdy neublíži. Tým sa bude koriť. Ale s tými dvomi bude zaobchádzať ako s poslednými núdzákmi v krajine. A predsa ju budú počúvať. Budú totiž musieť."

Ukázala ukazováčikom jednej ruky na kráľovnú a druhým ukazováčikom na princa Kryšpína. Okamžite vedľa neho stála akási princezná. Potom sa rozplynula tá, s ktorou princ Kryšpín pretancoval tri noci.

Vzápätí sa objavila vedľa kráľa Olivína a jeho šaša.

Usmievala sa.

"Je to dostatočný trest pre obidvoch?"

Všetci traja sa rozosmiali.

TAJNÁ ZBRAŇ

Kráľ Eután si zavolať svojho prvého radcu.

"Sajtan, si azda najmúdrejší zo všetkých ale vieš, že kráľ Mistol tiahne na našu krajinu a je už nebezpečne blízko nášho mesta. Podľa mojich zvedov by sem mal doraziť ráno. Naše armády s ním prehrávajú a nič ho zatiaľ nezastavilo. Máš už nejaký plán?"

"Mám. Tajnú zbraň. Môžeš kľudne spať kráľ Eután. Ráno ich privíta moja tajná zbraň."

Keď sa kráľ Eután ráno zobudil, pozeral s úžasom, že z vrcholcov všetkých paliem vedú laná do Sajtanovej izby. Tam sa zbiehali. Pokrútil nad tým hlavou, ale pýtať sa ho nešiel. Dôveroval mu. Doposiaľ ho ešte nikdy nesklamal. S obavami však pozeral na blížiaci sa mrak.

Vzhliadol k Sajtanovmu obloku a on mu odtiaľ pokýval.

Mrak sa blížil čím ďalej tým rýchlejšie. Kráľ Eután nepochyboval, že je to kráľ Mistol a jeho vojsko.

A už ich aj zbadal. Rútili sa obrovskou rýchlosťou smerom k mestu.

Sajtan ešte vždy vyčkával. Podvihol sekeru a preťal laná.

V tom okamihu sa všetky palmy sklopili. Z ich útrobov začali vyletovať presne mierené šípy. Všetky zasiahli Mistolových vojakov aj kráľa Mistola samého. Všetkých usmrtili.

Ale vtedy už Sajtan podišiel ku kráľovi Eutánovi. Kráľ mu podával ruku. Sajtan však len pokrútil hlavou.

"Tajná zbraň je tajnou zbraňou vždy len raz. Nabudúce už budem musieť vymyslieť zasa niečo nové."

Ale ruku mu podal. Odchádzal. Kráľ Eután za ním zamyslene hľadel.

LUKOSTRELEC

Kráľ Sigismund vždy vedel, čo má robiť. Vedel to aj teraz.

Ibaže cena sa mu zdala privysoká. Nedbal by,

ak by bol v stávke len jeho život ale vedel, že tentoraz to nebude až také jednoduché. Vedel, že tentoraz záleží iba na jeho rozhodnutí a vedel, že to nebude ľahké.

Zachmúrene sedel na tróne. Sedel tak už celý deň a dlhý čas noci. A hoci si plne uvedomoval, ako rýchlo plynie čas, ešte vždy nedospel k žiadnemu rozhodnutiu. Bol si však vedomý, že práve na jeho rozhodnutie čakajú všetci.

Práve od tohto rozhodnutia záviselo či ešte zajtra na úsvite bude jestvovať jeho ríša, alebo či jeho dcéra bude šťastná. Nespoliehal sa v tomto rozhodovaní na svoju ženu, kráľovnú Kunhútu, hoci tá mu vždy poradila dobre. Doposiaľ jej rady nikdy neoľutoval. Poznal jej odpoveď aj na otázku, ktorú by jej rád položil, ale práve toho sa bál.

Ak by totiž splnil jej želanie, mohlo to znamenať koniec. Poznal ju tak dobre, že poznal jej odpoveď vopred bez toho, aby sa jej na ňu opýtal. Aj on napokon považoval túto odpoveď za jedinú správnu, ale vedel, že, ak by sa podľa nej riadil, bolo by to veľmi nebezpečné. Povstal. Urobil niekoľko krokov, ale opäť zasadol na trón. S rovnako zamysleným výrazom. Vedel, že ak by sa do toho pustil, zvíťazil by, ale nebolo by to víťazstvo, aké by si želal. Po tomto víťazstve by už nebol v jeho krajine kameň na kameni a väčšina jeho poddaných by bola mŕtva alebo by z nich boli doživotní mrzáci. A to nechcel. Vedel, že veľa času mu už nezostáva, že sa musí rozhodnúť. Rozhliadol sa. Bol tu sám. Nebol tu nik, komu by sa mohol so svojím trápením zdôveriť. A tak túžobne by si bol býval želal, aby tu niekto bol. Hoci, na druhej strane vedel, že za svoje rozhodnutie bude musieť niesť zodpovednosť aj tak len on sám. Povstal opäť z trónu. Ráznym krokom si to namieril ku dverám. Rýchlo zišiel tých niekoľko schodov, ktoré ho delili od nádvoría. Bral sa rovno k bráne. Bola ešte vždy otvorená.

Na holej širšej pláni pred jeho hradom bol iba jeden stan.
A práve pred ním pri ohníku bol v podpore akýsi mužík.
Kráľ Sigismund vedel, že muž vie, že prichádza. Vôbec
sa nesnažil nikde ukrývať. Išiel priamo k nemu najkratšou
možnou cestou. Keď k nemu došiel, muž vzhliadol. "Nuž?"
- opýtal sa.

Kráľ Sigismund si teraz pripadal malý, hoci bol postavou
oveľa väčší ako ten čupiaci muž. V jeho zronenom obličaji
sa dalo vyčítať, k akému ťažkému rozhodnutiu dospel.
Prikývol.

"Viem, že ma za toto rozhodnutie stihne trest, ale nech som
na mieste mŕtvy, ak teraz nekonám v mene najvyššej
spravodlivosti a podľa svojho čistého svedomia." - začal
kráľ Sigismund.

"Hovoril si, že máš jednu jedinú podmienku, ale nikdy si ju
nevyslovil. Každý vie, že tvoj luk je neomylný. Každý vie,
že hoci na teba už mierili tisícky lukov, ktoré vypustili
možno ešte viac šípov, ani jeden z nich sa ťa nikdy ani len
nedotkol."

Lukostrelec povstal. Aj teraz mal na pleci svoj luk. "Mýliš sa kráľ Sigismund. Koľko lukov na mňa namierilo, toľko šípov dokázali vystreliť. K vloženiu ďalšieho šípu sa už nikdy nik nedostal. Mŕtvi už nemôžu strieľať šípy." - potom lukostrelec sa odmlčal.

Pozeral teraz vyčkávavo na kráľa Sigismunda. Zdalo sa, že kráľ ešte vždy otáľa.

"Nuž, aká je teda tá tvoja podmienka? Chcel by som ju splniť, ak je to v mojich silách. Nechcem, aby si postrieľal alebo zmrzačil všetkých našich poddaných, ako si to urobil v kráľovstve môjho brata."

"Mám vždy iba jednu jedinú podmienku. Tá je vždy jednaká. Ale každý sa ju dozvie iba pred svojou smrťou, ak pravda, nie je spravodlivý."

Kráľ Sigismund mlčal. Lukostrelec pokračoval až po hodnej chvíli.

"Kráľ Sigismund, som sám. Hľadáť službu. Ale nehľadáť len službu..." - odpovedal teraz záhadne.

Kráľ Sigismund naňho hľadel zarazene. Vyčkával. Ešte vždy si nebol istý, čo lukostrelec vlastne chce.

"Aká je teda tvoja podmienka? Je mi jedno, že ma to bude stáť život, ale chcem ju poznať. Až potom ti môžem povedať, či ti ju môžem splniť." - spýtal sa kráľ.

"Kráľ Sigismund, môžeš."

"Pokiaľ ju nepoznám, neviem to posúdiť."

"Splníš mi ju, aj keď nevieš, o čo ide."

"To nemôžem. Vždy som bol spravodlivý, hoci spravodlivosť je niekedy slepá a dá za pravdu skôr nespravodlivému. Ale to nateraz ponechajme bokom.

Nateraz ma zaujíma iba tá tvoja podmienka."

Lukostrelec sa zasmial. Zdalo sa, že napätie trochu povolilo.

"Kráľ Sigismund, páčiš sa mi. Hoci naliehaš na svoju smrť."

"Smrti sa nebojím, ak zomriem za spravodlivú vec."

Na obličaji lukostrelca sa usadil pobavený výraz.

"Nuž, som sám. Už pridlho som sám. Chcel by som mať niekoho, na koho by som sa mohol spoľahnúť. Chcel by som mať niekoho, s kým by som sa mohol podeliť o svoje strasti aj potešenia. Nemám však nikoho.

Doposiaľ som nikde nenašiel spriaznenú dušu. Nevieť, kde ju mám hľadať. Všade, kde som prišiel, mi ponúkali zlato, bohatstvo, chceli mi dať hocičo, o čo by som ich len požiadal. Ja som však od nikoho nežiadal nič. Chcel som len nájsť človeka, ktorý by ma pochopil a chcel by so mnou zdieľať môj osud." - na okamih sa lukostrelec zarazil, ale kráľ Sigismund ho neprerušoval, ba ani sa na nič nepýtal.

Ešte vždy vyčkával, čo sa z toho vyklúje.

"Už ma nebaví tak sa túlať svetom a mať neustále strach, že jedného dňa predsa len niekto bude rýchlejší.

Už netúžim po vehlase a sláve. Chcel by som sa niekde usadiť. Na nejakom tichom a kludnom miestečku, kde by ma nik nerušil. Kde by som si vedel nájsť ženu, ktorá by mi dala deti, ktoré by som nenaučil iba zaobchádzať s lukom a šípmom, ale aj obrábať polia alebo nejakému remeslu. A tu sme pri tej podmienke. Konečne sme k nej dospeli. Kráľ Sigismund, si schopný mi dať ženu, ktorá by sa o mňa vedela postarať a o ktorú by som sa zasa mohol starať ja?"

"Ja som so svojou kráľovnou spokojný." - odpovedal zarazene kráľ Sigismund.

"Nechcem kráľovnú. Ale máš dcéru. Tú by som chcel za ženu."

"Oho! Vysoko mieriš. Tú ti žiaľ prisľúbiť nemôžem. Mohol by som, ale ja nemám právo rozhodovať o jej vlastnom živote. Mohol by som jej to síce rozkázať ako jej otec ako aj kráľ tejto ríše, ale takýmto spôsobom ja tuná nevládnem. Každý má svoju vlastnú vôľu, svoje vlastné svedomie a každý činí svoje vlastné rozhodnutia, za ktoré je zodpovedný. Túto požiadavku teda nemôžeš vznášať voči mne. Na takéto veci sa musíš pýtať jej samej. Ostatne, zdalo sa mi, že počujem jej kroky. A ja jej kroky poznám už z diaľky. "

Kráľ Sigismund sa obrátil. Pokýval princeznej Jolanke, aby pristúpila. Tá prikývla. Najsamprv pozdravila svojho otca.

Až potom sa obrátila k neznámemu cudzincovi.

Aj toho pozdravila prikývnutím. Jej otec sa na ňu obrátil priamo.